॥ कर्ण उवाच ॥ दुर्य्योधन निबोधेदं यत्त्वां वक्ष्यामि कौरव । भीष्मोऽस्मान्निन्दति सदा पाण्डवांश्च प्रशंसति ।
त्वद्द्वेषाच्च महाबाहो ममापि द्वेष्टुमर्हति । विगर्हते च मां नित्यं त्वत्समीपे नरेश्वर ।
सोऽहं भीष्मवचस्तद्वै न मृष्यामीह भारत । त्वत्समक्षं यदुक्तञ्च भीष्मेणामित्रकर्षण । १५२२५
पाण्डवानां यशो राजंस्तव निन्दाञ्च भारत । अनुजानीहि मां राजन् सभृत्यबलवाहनं ।
जेष्यामि पृथिवीं राजन् सशैलवनकाननां । जिता च पाण्डवैर्भूमिश्चतुर्भिर्बलशालिभिः ।
तामहन्ते विजेष्यामि एक एव न संशयः । सम्पश्यतु सुदुर्बुद्धिर्भीष्मः कुरुकुलाधमः ।
अनिन्द्यं निन्दते यो हि अप्रशंस्यं प्रशंसति । स पश्यतु बलं मेऽद्य आत्मानन्तु विगर्हतु ।
अनुजानीहि मां राजान् ध्रुवो हि विजयस्तव । प्रतिजानामि ते सत्यं राजन्नायुधमालभे । १५२३०
तच्छ्रुत्वा तु वचो राजन् कर्णस्य भरतर्षभ । प्रीत्या परमया युक्तः कर्णमाह नराधिपः ।
धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे त्वं महाबलः । हितेषु वर्त्तसे नित्यं सफलं जन्म चाद्य मे ।
यदा च मन्यसे वीर सर्व्वशत्रुनिवर्हणं । तदा निर्गच्छ भद्रन्ते ह्यनुशाधि च मामिति ।
एवमुक्तस्तदा कर्णो धार्त्तराष्ट्रेण धीमता । सर्व्वमाज्ञापयामास प्रायात्रिकमरिन्दम ।
निर्ययौ च महेष्वासो नक्षत्रे शुभदैवते । शुभे तिथौ मुहूर्त्ते च पूज्यमानो द्विजातिभिः । १५२३५
मङ्गलैश्च शुभैः स्नातो वाग्भिश्चापि प्रपूजितः । नादयन्नथघोषेण त्रैलोक्यं सचराचरं ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि कर्णदिग्विजये द्विपञ्चाशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २५२ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः कर्णो महेष्वासो बलेन महता वृतः । द्रुपदस्य पुरं रम्यं रुरोध भरतर्षभ ।
युद्धेन महता चैनं चक्रे वीरं वशानुगं । सुवर्णं रजतञ्चापि रत्नानि विविधानि च ।
करञ्च दापयामास द्रुपदं नृपसत्तम । तं विनिर्ज्जित्य राजेन्द्र राजानस्तस्य येऽनुगाः ।
तान् सर्व्वान् वशगांश्चक्रे करञ्चैनानदापयत् । अथोत्तरां दिशं गत्वा वशे चक्रे नराधिपान् । १५२४०
भगदत्तञ्च निर्ज्जित्य राधेयो गिरिमारुहत् । हिमवन्तं महाशैलं युध्यमानश्च शत्रुभिः ।
प्रययौ च दिशः सर्व्वान्नृपतीन् वशमानयत् । स हैमवतिकान् जित्वा करं सर्व्वानदापयत् ।
अवतीर्य्य ततः शैलात् पूर्व्वां दिशमभिद्रुतः । अङ्गान् वङ्गान् कलिङ्गांश्च मण्डिकान् मिथिलानथ ।
मागधान् कर्कखण्डांश्च निवेश्य विषये त्मनः । आवशीरांश्च योधांश्च अहिक्षत्रञ्च योजयत् ।
पूर्व्वां दिशं विनिर्ज्जित्य वत्सभूमिं तथाऽगमत् । वत्सभूमिं विनिर्ज्जित्य केवलां मृत्तिकावतीं । १५२४५
मोहनं पत्तनञ्चैव त्रिपुरां कोशलां तथा । एतान् सर्व्वान् विनिर्ज्जित्य करमादाय सर्व्वशः ।
दक्षिणां दिशमास्थाय कर्णो जित्वा महारथान् । रुक्मिणं दाक्षिणात्येषु योधयामास सूतजः ।
स युद्धन्तुमुलं कृत्वा रुक्मी प्रोवाच सूतजं । प्रीतोऽस्मि तव राजेन्द्र विक्रमेण बलेन च ।
न ते विघ्नं करिष्यामि प्रतिज्ञां समपालयं । प्रीत्या चाहं प्रयच्छामि हिरण्यं यावदिच्छसि ।
समेत्य रुक्मिणा कर्णः पाण्ड्यं शैलञ्च सोऽगमत् । स केरलं रणे चैव नीलञ्चापि महीपतिं । १५२५०
वेणुदारिसुतञ्चैव येचान्ये नृपसत्तमाः । दक्षिणस्यान्दिशि नृपान् करान् सर्व्वानदापयत् ।